

פרשת וירא התש"פ

"קידוש ה' - שכר ועונש"

א. "וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם, וַיֹּאמֶר אֵלָיו - אַבְרָהָם, וַיֹּאמֶר הֲנִי" (בראשית, כב' - א').

במאמר זה, נבאר אי"ה ובסייעתא דשמיא, את פנימיות העניין של קידוש ה', בדרכו של אברהם אע"ה, ואת הפנימיות שבנסיון העקידה, וממילא, את הכוח שנתן אברהם אע"ה לזרעו אחריו - במסירות נפש.

וכמו כן, נבאר קצת, מעניין שכר ונפש,

וכפי שיתבאר להלן.

ב. בספר הישר^{1 2}, הביא, שהאהבה נבחנת בעשרה דברים מן האוהב,

ובדבר העשירי, ביאר, שעבודת האוהב, תהיה, שלא על מנת לקבל פרס -

כי אז, העבודה נחשבת כאהבה שאינה תלויה בדבר.

ויעויין בדבריו, שאת כל אלו העשרה דברים, למד מהנהגותיו של אברהם אע"ה.

---

¹ בזהות מחברו, מצינו ד' דעות:

א. בספר "דרך החיים", וכמו כן בספר "שם הגדולים" - להרב חיד"א, כתבו, שהוא רבינו זרחיה היווני,

ב. בספר "צרור המור", כתב, שהוא רבינו תם מרומרוג,

ג. בספר "שפתי ישנים", וכן בספר "סדר הדורות", כתבו, שהוא רבינו תם מאורליאנס,

ד. בספר "שם הגדולים" - להרב חיד"א, הביא בשם יש אומרים, שהוא רבינו זרחיה הלוי, בעל "המאור".

² השער השני.

ובדבר העשירי (הני"ל), כתב וז"ל:

"המידה העשירית. כי החסיד, אין אהבתו בא-ל יתברך תלויה בדבר, או על מנת לקבל פרס,

ובעבור שלא ביקש אברהם שכר מעבודתו, על כן אמר לו הא-ל יתברך (בראשית, טו' א'), 'שכרך הרבה מאוד'.

**כי מנהג הא-ל יתברך עם חסידיו, בעת יעבדוהו, על מנת שלא לקבל פרס -
יכפול להם שכרם, ויתן להם טובה כפולה,**

כאשר אמר לשלמה המלך עליו השלום (מלכים א', ג' - יא')³, 'יען אשר שאלת את הדבר הזה, ולא שאלת לך עושר'. וכתוב אחריו (פסוק יג'), 'וגם אשר לא שאלת, נתתי לך, גם עושר גם כבוד'.

ובאמת, שתחילה לזה, מצינו בעניין הניסיון הראשון:

דהנה, במדרש תנחומא (לך לך, כב') מצינו -

" וְיִלְךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמִּרְיָה, מֵהוּ יִלְךְ לְךָ - נִסְיוֹן אַחֲרוֹן כְּנִסְיוֹן הָרִאשׁוֹן,

נִסְיוֹן הָרִאשׁוֹן - בְּיִלְךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ,

וְנִסְיוֹן אַחֲרוֹן - בְּיִלְךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמִּרְיָה ".

והנה, בנסיון הראשון, מצינו (בראשית, יב' - ד'), "כַּאֲשֶׁר דָּבַר אֱלֹהֵי ה'",

ונראה, שהלשון "כַּאֲשֶׁר", מורה, שעשה זאת אברהם אע"ה, בצורה ואופן - שלא על מנת לקבל פרס.

ג. הגרא"א דסלר זיע"א⁴, במכתב שכתב לבנו לאחר מאורעות השואה האיומה, מתאר, את זיוה ויופיה של העיירה קלם - מקום הולדתו,

³ הנה, נתבאר שם בפסוקים ובמפרשים (יעויין מלבי"ם. על פסוק טז', שם), שכאשר ביקש שלמה הע"ה בחלום הלילה מהקב"ה -

"וְנָתַתְּ לְעַבְדְּךָ לֵב שִׁמֵּעַ לְשִׁפְטֵי אֶת עַמְּךָ, לְהִבִּין בֵּין טוֹב לְרָע, כִּי מִי יוּכַל לְשַׁפֵּט - אֶת עַמְּךָ הַכֹּבֵד הַזֶּה",

אמר לו הקב"ה, שיתן לו גם עושר וגם כבוד.

וכיצד אבדה ונמחקה בזמן המלחמה.

ובהמשך המכתב, כתב וז"ל:

"רבים שאלו ותמהו, מה בצע במיתות הללו?",

אילו מתוך גזירת השמד מתו, ומסרו נפשם על קדושת שמו, הלוא דבר הוא.

אבל, הרוצחים הללו, לא לאמונה דרשו, אלא, להשמיד להרוג ולאבד מאמין
כמומר, ולהמית את כולם על שנולדו יהודים,

וכי מה עניין יש בזה?

הן גם האפשרות לקדש את שמו יתברך לא ניתנה להרוגים!

ואם כן על מה ולמה?

תמיהה רבתי.

אבל, אנשי אמת, המה ידעו פשר הדבר,

לא נסיון של שמד היה המכוון, ולא לקדש שם שמים לעיני העמים,

אלא ... דבר הקשה ממנו, קשה מכל ... עבודה כבירה שאין דוגמתה ...

הנסיון היה, לברר מי הוא זה אשר אמתו בליבו,

מי הוא זה אשר יקדש את ה', בתוך לבב עצמו, ויהפוך את לבבו כולו אליו
יתברך, מבלי השאר כלום, ואשר ישמח באמת ביסורי מות האיומים ...

שמחה שלימה של אושר הדביקות.

הן זוהי התכלית היותר עליונה, זוהי ... עבודת חבלי משיח,

ועל כן התפללו, ייתי - המשיח - ולא אחמיניה (עיין מהר"ל שמפרש כך).

ובדורינו החלש הזה, גדולי ואנשי האמת השיגו אמת זו, ויעמדו בנסיון הנורא
אשר ניסם ה' בו ...

וכה דבקו בשכינה בטהרה ובאמת.

⁴ בספרו "מכתב מאליהו", חלק ג', עמ' 8-346.

שעת בירור היא חבלי משיח, אשר יברר לו ה' אחד מעיר ושתיים ממשפחה,
אשר לו המה באמת,

אשר עבורם העולמות נבראו, ואשר להם ינחיל חיי האמת, ואושר נצחים
חלקם".

והנה, עיקר דברי קודשו, הם, שְׁמִמָּה שלא נתנה לאותם ההרוגים וטבוחים,
הזכות לבחור לקדש את שמו יתברך -

או, חלילה וחס להפנות לו עורף,

מונח -

שעיקר עבודת הקודש בשעות אלו, היתה, להתחבר אליו יתברך באופן הגמור
ביותר,

באופן, שאין בו סטיות חלילה וחס לכאן ולכאן, אלא הכל למען שמו יתברך.

ד. וכדי לבאר דברים אלו, נבאר כעת - שכך רצון הקב"ה, שיתנהג עמו
האדם -

בכל ימי חלדו עלי אדמות,

וכפי שנבאר להלן:

במסכת אבות (פ"א מ"ג) מצינו, שאנטיגנוס איש סוכו, אמר משמו של שמעון
הצדיק,

"אל תהיו כעבדים המְשִׁמְשִׁין אֶת הָרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרִס, אֶלָּא, הָיוּ כְעֵבְדֵי
הַמְשִׁמְשִׁין אֶת הָרֵב שְׁלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרִס",

ובדבריו הקדושים, מגלה לנו אנטיגנוס, שמידה זו, אינה רק ליחידי סגולה -
כאברהם אע"ה, וכמו שראינו בספר הישר -

אלא, שרצון הקב"ה מהאדם, הוא, שיעשה את המצוות במחשבה שאינו מקבל
שכר על כך, ואע"פ, שכן מקבל שכר על עשיית המצווה.

ובזה צריך ביאור, שאם כך הוא רצון הקב"ה, מדוע מגלה לנו הקב"ה - שיש שכר
על עשיית מצוותיו,

והלא, קל יותר לאדם, לעבוד את הקב"ה, בשעה שידע שאין שכר על עשיית המצוות. מאשר, שידע שיש שכר, ויצייר במחשבתו כאילו שאין שכר, ואם נגיד, שמה שגילה לנו הקב"ה שיש שכר על עשיית המצוות, הוא, בשביל אותם אלו - שללא שכר לא יעבדוהו. **מדוע יפסידו אותם אלו, שכן מסוגלים לדעת שיש שכר, ובכל זאת יעבדוהו כאילו שאינם מקבלים שכר.**

וידוע המעשה על אדונינו הגר"א זיע"א, שבשנה אחת שלא היה בנמצא במדינתו אתרוגים למצווה, הביא לו אדם אתרוג, בתנאי, ששכר המצווה ילך אליו, והסכים לזה,

ומספרים, שבאותה שנה, נטל את האתרוג בשמחה יתירה, וזאת, משום שקיום המצווה היה "לשמה".

ולכאורה, שצריך ביאור בזה, שהרי, להמתבאר בדבריו של אנטיגנוס איש סוכו - ידע אדונינו הגר"א זיע"א, שכאשר יקיים את המצווה בשלימות האמיתית -

ללא קבלת שכר, הוא יקבל שכר מרובה לעתיד לבוא,

ואם כן, היאך יכל לזכות את שכר המצווה לבעל האתרוג, והלא, את השכר הגדול והאמיתי לא נתן לו.

וכמו כן, צריך ביאור, באותם גדולי ישראל שבכל הדורות. שמכרו את כל העולם הבא שלהם, בשביל להציל אדם מישראל. והלא, במעשה זה שעשו, מתברר שלא נתנו כלל משכרם, משום שעל ידי כך, נמצא שמלמפרע כל עבודתם נעשתה לשמה.

ה. והנה, בעקידת יצחק נאמר (בראשית, כ"ב - י"ד), "וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא, יְהוָה יִרְאֶה, אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם, בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה",

והביא בזה רש"י מהירושלמי (תענית, פ"ב ה"ד), וז"ל:

"אפרו של יצחק, צבור ועומד לכפרה".

וקשה בזה, מהו "אפרו של יצחק, צבור ועומד לכפרה",

והרי, סוף כל סוף לא נשחט יצחק.

עוד יש לעיין בזה, דהנה, בכל יום ויום קודם התפילה, אנו מזכירים את פרשת העקידה, ולאחר אמירתה - אנו מבקשים מהקב"ה:
"וּבְכֹן, בְּרֹב רַחֲמֶיךָ, תִּזְכֹּר לָנוּ עֲקֻדְתּוֹ שֶׁל יִצְחָק אָבִינוּ בֶּן אַבְרָהָם אָבִינוּ עֲלֵיהֶם הַשָּׁלוֹם, פָּאָלוּ אָפְרוּ צָבוּר וּמוֹנָח עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח",
וקשה בזה, מהו "כאילו", הרי כיוון שאינו נשחט, ממילא אין אפר, וכמו כן, אינו צבור.

ו. והנראה בזה, דהנה נאמר בפסוק (בראשית, כב' - א'), "וַיְהִי, אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהֶאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם, וַיֹּאמֶר אֵלָיו - אַבְרָהָם, וַיֹּאמֶר הֲנִינִי",
ודבר זה, נאמר לאברהם אע"ה בנבואה,
ונבואה אינה ניתנת לאדם - אלא כשהוא שרוי בשמחה,
וכמו שמצינו במסכת שבת (ל' ע"ב):

"ללמדך, שאין שכינה שורה - לא מתוך עצבות, ולא מתוך עצלות, ולא מתוך שחוק, ולא מתוך קלות ראש, ולא מתוך שיחה, ולא מתוך דברים בטלים,
אלא, מתוך דבר שמחה של מצוה. שנאמר (מלכים ב', ג' - טו'), 'ועתה קחו לי מנגן, והיה כנגן המנגן, ותהי עליו יד השם'."
וגדר שמחה, הוא, "שלימות" -

שהדבר נעשה ללא ספיקות וללא תהיות.
ובאמת, מצינו במדרש⁵, שבשעת לכתם של אברהם אע"ה ויצחק אע"ה, ג' ימים להר המוריה:

"קָדְמוּ הַשָּׁטָן בְּדַרְךְ, וְנִדְמָה לוֹ כְּדַמוֹת זָקוֹן.
אָמַר לוֹ, לָאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ. אָמַר לוֹ, לְהִתְפַּלֵּל,
אָמַר לוֹ, וּמִי שֶׁהוֹלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל, לָמָּה אֵשׁ וּמֵאֲכָלֶת בְּיָדוֹ, וְעַצִּים עַל כְּתָפוֹ. אָמַר לוֹ, שָׂמָא נְשָׂהּ יוֹם אוֹ יוֹמִים, וְנִשְׁחַט, וְנִאֲפָה, וְנֵאֲכַל,

⁵ מדרש תנחומא, פרשת וירא, רמז כב'.

אמר לו, זקן, לא שם הייתי - כשאמר לך הקדוש ברוך הוא - 'קח נא את בנך'.
וזקן כמותך, ילך ויאבד בן שנתנו לו למאה שנה,

לא שמעת המשל, מה שהיה בידו, אבדו, ומבקש מאחרים ...
הלך מעליו, ונדמה לבחור, ועמד על ימינו של יצחק,

אמר לו, לאן אתה הולך?

אמר לו, ללמד תורה,

אמר לו, בחיך או במיתך,

אמר לו, וכי יש אדם שילמד אחר מיתה?

אמר לו, עלוב בר עלובה, כמה תעניות נתענית אמך עד שלא נולדת, והזקן הזה
השתטה - והוא הולך לשחטך".

אולם, עם כל זאת, ממשיך אברהם אע"ה, והולך, כשהוא שרוי בשמחה.

והראיה לזה שעדיין היה שרוי בשמחה, הוא, ממה שנאמר (בראשית, כב' - ד'),
"ביום השלישי, וישא אברהם את עיניו, וירא את המקום מרחק" - שהוא,
כהמשך למה שאמר לו הקב"ה (פסוק ב'), "ויאמר, קח נא - את בנך, את יחידך,
אשר אהבת, את יצחק, וילך לך אל ארץ המרעה, והעלהו שם לעלה, על אחד
ההרים אשר אמר אליך".

ואלמלא שהיה אברהם אע"ה שרוי בשמחה, בכל מעשה העקידה, לא היה יכול
לשמוע את ציווי מלאך ה' (פסוק יב') -

"ויאמר, אל תשלח ידך אל הנער, ואל תעש לו מאומה, כי עתה ידעתי כי ירא
אלהים אתה, ולא חשכת את בנך את יחידך ממני".

ברם, הנסיון הגדול - הוא, שאברהם מפעיל בעצמו את כוח השמחה -

ואע"פ, שידוע שלאחר מעשה זה יחזור ללא יצחק בנו, מצווהו הקב"ה, להמשיך
באותה השמחה.

ומשום כך, בשעה שהקריב אברהם אע"ה את האיל, העידה התורה (פסוק יג'):

"וַיִּשָּׂא אֲבָרְהָם אֶת עֵינָיו, וַיֵּרָא, וְהִנֵּה אֵיל אַחַר נֶאֱחָז בְּסֶבֶךְ בְּקֶרְנָיו, וַיִּלָּךְ אֲבָרְהָם, וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל, וַיַּעֲלֵהוּ לְעֵלָה תַּחַת בְּנוֹ",

והסיבה לזה, היא, שהביא אברהם אע"ה את עצמו - לעבודה - שכבר אין לו שום נפק"מ, אם העולה הוא יצחק בנו, או שהעולה הוא איל שזימן להם הקב"ה מששת ימי בראשית, (יעויין במסכת אבות, פ"ה מ"ו).

ולכן, אנו אומרים בתפילה "פָּאֵלוּ אֶפְרוּ צְבוּר ומונח על גפי המזבֵּחַ", כי מכיוון שלאברהם אע"ה לא היה הבדל, בין האיל לבין יצחק בנו, נחשב הדבר "פָּאֵלוּ אֶפְרוּ צְבוּר".

ז. ולאור המבואר בדברינו אלו, אנו מבינים היטב את דבריו של אנטיגנוס איש סוכו:

כיוון, שבדבריו מגלה לנו, שעבודת ה' שלנו, צריכה להיות, באופן שגם שיש שכר בדבר -

אין זה מעלה ומוריד, בכי הוא זה, משלימות העבודה,
כי מהות עבודתו של העבד, היא עבודה המְלוּה בשמחה,
היא עבודה המנותקת מרצונות עצמיים, ומחשבה על שכר ותגמול עבור עבודתו.

וכן היה, במעשה דהגר"א ואותם גדולים - שנתנו את העוה"ב שלהם:
דמכיוון שעשו את עבודתם, כעבודת עבד לאדוניו, ממילא, קיימו את העבודה בשלימות האמיתית, וכאברהם אע"ה בשעת העקידה,
וזה מונח, בדבריו של אנטיגנוס איש סוכו, ונפלא מאוד.

וכמו כן, יובנו היטב דבריו של הגרא"א דסלר זיע"א:
דזה הוא רצון ה' יתברך, שנעבוד אותו - כעבד אל אדוניו, וזוהי עבודת חבלי משיח.

ח. והנה, כוח ההצלה, שמציל הקב"ה את עם ישראל, מהצוררים אותם בכל הדורות, נעוץ הוא, באבות הקדושים, וכפי שיתבאר להלן:
בספר הקדוש "תורה וחיים" ⁶, כתב, שבניסיון העקידה, נרמז על העתיד,
"בזמן שיהיו ישראל בעת צרה, והחרב של האויב ממש על צוארם, שאז תעמוד זכות העקידה להצלתם,
והקדוש ברוך הוא, ישלח מלאכיו לאמור, 'אל תשלח ידיך אל הנער, ואל תעש לו מאומה'".

וביאור העניין:

כי הנה אמרו רבותינו ז"ל ⁷, שכל מה שאירע לאבות הקדושים, הוא סימן לבניהם אחריהם.

ויעויין בדברי "רבינו בחיי" ⁸, שהביא מדברי המדרש ⁹, את כל המאורעות שהיו לאברהם אע"ה, והיאך נתקיימו בעם ישראל, וכדלהלן:

א. באברהם אע"ה נאמר (בראשית, יב' - י'), "וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ",

ואילו אצל השבטים נאמר (שם, מה' - ו'), "כִּי זֶה שָׁנָתִים הִרְעָב".

ב. באברהם אע"ה נאמר (שם, יב' - טו'), "וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרָעָה",

ואילו אצל עם ישראל, בשיעבוד מצרים, נאמר (שמות, א' - כב'), "וְכָל הַבֵּת תִּחְיוּן". ומבואר במדרש, שפרעה הִחְיָה את הבנות, בכדי לקחתם לנשים.

⁶ על התורה,

לזקני חק"ו הגה"צ רבי ישועה שמעון חיים עובדיה זיע"א,

המכונה, הרב "ישמ"ח לבב", על שם השו"ת שחיבר,

רבה של העיר צ'פרו במרוקו.

⁷ מדרש תנחומא, פרשת לך לך, רמז ט'.

⁸ בראשית, יב' - י'.

⁹ בראשית רבה, פרשה מ', ח'.

- ג. באברהם אע"ה נאמר (בראשית, יב' - יז'), "וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרֵעָה",
ואילו אצל עם ישראל נאמר (שמות, יא' - א'), "עוֹד נִגַע אֶחָד אָבִיא עַל פְּרֵעָה".
- ד. באברהם אע"ה נאמר (בראשית, יב', יח' - יט'), "וַיִּקְרָא פְּרֵעָה לְאָבְרָם ...
הִנֵּה אֲשֶׁתְּךָ קַח וְלֵךְ",
ואילו אצל עם ישראל נאמר (שמות, יב' - יא'), "וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לְלֵהָ,
וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי".
- ה. באברהם אע"ה נאמר (בראשית, יב' - כ'), "וַיִּצְוּ עָלָיו פְּרֵעָה אֲנָשִׁים,
וַיִּשְׁלְחוּ אֹתוֹ",
ואילו אצל עם ישראל נאמר (שמות, יב' - לג'), "לְמַהֵר לְשַׁלְּחֵם מִן הָאָרֶץ".
- ו. באברהם אע"ה נאמר (בראשית, יג' - ב'), "וַאֲבָרָם כָּבֵד מְאֹד, בַּמִּקְנֵה
בְּכֶסֶף וּבְזָהָב",
ואילו אצל עם ישראל נאמר (שמות, יב' - לה'), "וַיִּשְׁאַלוּ מִמִּצְרַיִם, כְּלֵי כֶסֶף וְכֵלֵי
זָהָב".
- ז. באברהם אע"ה נאמר (בראשית, יג' - ג'), "וַיִּלְךְ לְמִסְעָיו",
ואילו אצל עם ישראל נאמר (שמות, יב' - לז'), "וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִרְעַמְסֵס
סִפְתָּה".
- ט. וידוע מרבותינו המקובלים, שעל ידי האבות הקדושים, נתבררה זוהמת
הנחש שהטיל בחוה,
כי אברהם אע"ה, בירר זוהמא זו, על ידי ב' נשים -
והוציא את הפסולת בישמעאל,
ובבטנה של רבקה, השלים יצחק אע"ה את התיקון -
על ידי שהוציא את כל הפסולת בעשיו,
ולפיכך, זכה יעקב אע"ה, שממנו נפוצו יב' שבטי י-ה.

”¹⁰ והקדוש ברוך הוא, קורא הדורות מראש, צפה על העתיד, מה שיעשו הרומיים, זרעו של עשיו כנודע, שאחר שהחריבו מקדש שני, באכזריות נוראה, עוד היו רודפים את ישראל לבטל דתם ותורתם - שעל ידיהם נהרגו עשרה הרוגי מלכות, ונהרגה ביתר על ידי אדריאנוס, וגזרו עליהם שמדות נוראות כנודע, מה שלא עשו כן הבבלים, בחורבן בית ראשון - שהיו ישראל נכבדים בעיניהם, באמצעות גדולי ישראל, דניאל וחבריו, שהיו קרובים למלכות. אשר על כן, גם יעקב אע"ה, חרד חרדה גדולה מיראתו של עשיו - והכין עצמו, לדורון ולתפילה, ההוא אמר (בראשית, לב' - יב'), 'הצילני נא, מיד אחי מיד עשיו' - **שבזה נכלל לעניות דעתי, גם כן גזירת המן הרשע - שהוא רמוז, בתיבות, 'הצילני נא מיד', שהיה גם כן מזרעו של עשיו.** וכן דרשו רבותינו ז"ל¹¹, על פסוק¹², 'אם יבוא עשיו אל המחנה האחת והכהו' - אלו אחינו שבדרום, 'והיה המחנה הנשאר לפליטה' - אלו אחינו שבצפון, **כיוונו בחכמתם, לכל הנזכר לעיל - שבזמן שיהיו ישראל שבדרום שרויים בצרה, יהיו האחרים בשלוה.** כי האבות, הם הסמל, ודמות הדיוקן של עם ישראל, בזמן הצלחתם ובזמן נפילתם. וזאת, משום שהקב"ה סיבב את כל המאורעות, על האבות הקדושים -

¹⁰ לשונו הקדוש, של זקני זיע"א.

¹¹ בראשית רבה, פרשה עו', ג'.

¹² שם, פסוק ט'.

בכדי, שבזכותם תהא קיימת כבר ההצלה ¹³.

שבשעה שיהיו בני ישראל, שרויים בצרה, ולא תספיק זכותם להימלט ממנה -

יתן להם הקב"ה, את הצלתם, המוכנה כבר מהאבות הקדושים.

" ¹⁴ אשר על כן, כשנולד יצחק אע"ה, שנשארה בו הפסולת, ועומד לברר בירור אחרון,

שתצא כל הפסולת בעשיו, העומד לישראל כקוץ מכאיב -

ולעת אשר לא יהיו זכאים, יעשה בהם נקמה. כמו שכתוב (בראשית, כז' - מ'),
'והיה כאשר תריד' וגו',

על כן, סֶבֶב הקדוש ברוך הוא, שיגיע יצחק לידי מידה זו -

שתהא החרב מונחת על צוארו -

והקדוש ברוך הוא, שלח מלאך, והצילו מרדת שחת, בזכות אברהם שעמד
בנסיון גדול כזה".

" ¹⁵ ועל כן, בכל עת צרה שלא תבוא, אנו באים בזרוע, בכוח זכות העקידה -

ואומרים, 'ועקידת יצחק לזרעו תזכור' -

לומר, שאף על פי שאין אנו ראויים, כבר קדמה ההצלה, ויצאה לפועל".

" ¹⁶ ובזה ניחא, מה שהוצרך הקדוש ברוך הוא, לנסות את אברהם אבינו, אף על
פי שהוא יודע תעלומות לב -

---

¹³ ולפיכך, עמדה תיבת נח לעם ישראל, לחומת מגן, לשעה ולדורות,

דהנה, מבואר במדרש (ילקוט שמעוני, פרשת בשלח, רמז רנו'), שהעץ גבוה חמישים אמה - שנתלה עליו
המן (אסתר, ז' - י'), היה מן התיבה,

והסיבה לזה, מחמת אותו הכוח - שהשריש נח, לשעה ולדורות.

¹⁴ לשונו הקדוש, של זקני זיע"א.

¹⁵ לשונו הקדוש, של זקני זיע"א.

¹⁶ לשונו הקדוש, של זקני זיע"א.

ומה צורך לנסיון -

אלא, כדי להוציא את המעשה אל הפועל, והצפין זכותו לזרעו אחריו".

י. יזכינו ה' יתברך, לעובדו בלבב שלם,

ועל ידי כך, נזכה להיות קניינו, השייך לו יתברך -

קניין גמור ושלם, הזוכה לשמירה עליונה בכל זמן ועת.

ובכך, נזכה לעובדו, עבודה אמיתית, שלימה ותמה,

עבודה, שלא על מנת לקבל פרס.

וממילא, יעיד עלינו הקדוש ברוך הוא (ישעיהו, מט' - ג'), "עבְדֵי אֶתְהָ, יִשְׂרָאֵל

אֲשֶׁר בָּדָ אֶתְפָּאֵר", אמן.